

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně:

R **Ľ** - **S** nar.
bytem
zastoupená advokátkou JUDr. Zdeňkou Doležilkovou,
sídlem Ovesná 7, Ostrava – Nová Bělá

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 543.161 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. května 2017, č.j. 42C 473/2013-349

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích o věci samé I. a II. ve výroku o zastavení řízení III., nákladech řízení mezi účastníky VII. a nákladech řízení státu V. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku o nákladech řízení státu VI. se **mění tak**, že České republice se jejich náhrada **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice soudní poplatek za odvolání ve výši 2.000 Kč na účet soudu I. stupně do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

- 1 Shora označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně, jdoucím z této částky od 1.1.2014 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu co do částky 248.764 Kč s úrokem z prodlení od 1.1.2014 do zaplacení zamítl (výrok II.), do částky 94.397 Kč s úrokem z prodlení od 1.1.2014 do zaplacení řízení zastavil (výrok III.). Dále nepřipustil změnu žaloby ze dne 15.7.2016 (výrok IV.). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 1.959 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok V.). Žalované uložil povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 1.959 Kč a žalobkyni na náhradě nákladů řízení k rukám JUDr. Zdeňky Doležilkové částku 169.768 Kč, a to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok VI. a VII.).
- 2 Soud I. stupně takto rozhodl o nároku žalobkyně na poskytnutí peněžitého zadostiučinění původně ve výši 543.161 Kč za majetkovou i nemajetkovou újmu podle zák. č. 82/1998 Sb., která jí měla vzniknout v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, vedeném u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] v němž byla stíhána za trestný čin pomluvy. Dne 10.3.2009 byla podána na žalobkyni obžaloba a věc byla pravomocně skončena usnesením odvolacího soudu ze dne 22.1.2013, č.j. [REDAKCE] kterým bylo zamítnuto odvolání poškozeného a státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku. Žalobkyni tak vznikla v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení a jeho délkou nemajetková újma a dále v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení i újma majetková. Řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, když trvalo 4 roky a 4 měsíce. Došlo k průtahům mezi jednotlivými jednáními soudu, když bylo nařízeno jednání na den 24.6.2009 a další jednání až na den 22.9.2009, následně v období od 22.9.2009 do 12.1.2010 neproběhlo žádné jednání. V období od 14.1.2010 do 24.11.2010 neproběhla žádná jednání, když soud odvolal 4 nařízená soudní jednání. Dále ve věci od 7.3.2011 do 20.10.2011 neproběhlo žádné soudní jednání. Po vrácení věci k doplnění Okresnímu soudu v Novém Jičíně došlo k obživení věci 7.12.2011 a soudce nařídil jednání až na den 17.4.2012. K průtahům v řízení nedocházelo ze strany žalobkyně. Namítala, že v průběhu řízení došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu. Zdravotní problémy měla po celou dobu řízení. Řízení ji poškodilo i v osobním a profesním životě a rovněž na dobré pověsti. Celá kauza byla pro žalobkyni stresující. Měla vliv na její psychický i fyzický stav, který se rapidně zhoršil, ale i na finanční stránku. Léčila se na psychiatrii, byla často v pracovní neschopnosti. Objevily se u ní gynekologické problémy. Na léčbu vydávala značné finanční prostředky. Do dnešní doby dochází na psychiatrii. Za nepřiměřenou délku řízení požadovala jako zadostiučinění částku 50.000 Kč a za nemajetnou újmu způsobenou jí nezákonným trestním stíháním požadovala částku 250.000 Kč.
- 3 Žalobkyně dále uplatnila 4 nároky na náhradu majetkové škody, která jí vznikla v souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Požadovala náhradu nákladů vynaložených na obhajobu v trestním řízení ve výši 85.080 Kč, dále náhradu cestovného a ztrátu času ve výši 43.021 Kč, neboť musela čerpat dovolenou, aby mohla činit úkony v trestním řízení, finanční ztrátu v pracovní oblasti ve výši 79.016 Kč, která představuje rozdíl platu učitelky a ředitelky, neboť se nemohla účastnit výběrového řízení na post ředitelky, a náklady vynaložené v souvislosti s poškozeným zdravím ve výši 36.044 Kč.
- 4 Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby. Učinila nesporným, že žalobkyně u ní dne 24.6.2013

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

uplatnila nároky na náhradu škody ve výši 243.161 Kč a nárok na poskytnutí zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání a za nepřiměřenou délku řízení ve výši 300.000 Kč, a to ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., které měly vzniknout v souvislosti s nesprávným úředním postupem v řízení vedeném před Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE]. K projednání žádosti žalobkyně došlo dne 7.1.2014 a bylo jí částečně vyhověno. V posuzovaném soudním řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., když žalovaná hodnotila celkovou délku řízení jako přiměřenou s tím, že v řízení nedošlo k průtahům. Řízení bylo značně složité, bylo prováděno velmi rozsáhlé, především svědecké, dokazování. Probíhalo přípravné řízení a následně soudní řízení před dvěma stupni soudní soustavy. Obžalovaní podávali četná procesní podání. Ohledně nároku na poskytnutí peněžitého zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání žalovaná konstatovala nezákonnost trestního stíhání a žalobkyni se omluvila, což žalovaná považovala za dostatečnou kompenzaci. Současně shledala důvodným žalobkyni uplatněný nárok na náhradu nákladů obhajoby, a to v celkové výši 74.480 Kč, a nárok na náhradu cestovních nákladů v celkové výši 6.199,90 Kč, které oba uhradila. Uplatněný nárok na náhradu škody způsobené jí v pracovní a zdravotní oblasti a dále za ztrátu času žalovaná neuznala, neboť nebyl žalobkyni dostatečně prokázán.

- 5 Žalobkyně v reakci na vyjádření žalované potvrdila úhradu částky ve výši 80.679,90 Kč. Omluvu považovala za nedostatečnou. Trestní řízení trvalo řadu let, způsobilo jí i její rodině značné zdravotní komplikace. Došlo ke snížení společenského uplatnění. Situace nebyla pro žalobkyni jednoduchá, neboť žila na malém městě, kde potkávala známé, rodiče dětí, kteří měli povědomí o jejím trestním stíhání, a musela snášet jejich nepříjemné dotazy a pohledy. Měla ztížené podmínky pro uplatnění v profesní oblasti. Finančně ji celá situace velmi zatěžovala.
- 6 Soud I. stupně po provedeném dokazování, v jehož rámci čerpal zjištění z listinných důkazů, výpovědí svědků a tato zjištění zachytil na straně 6 až 13 písemného vyhotovení rozsudku, dospěl k závěru o skutkovém stavu, podle kterého byla žaloba částečně důvodná. Soud I. stupně shodně se žalovanou uzavřel, že v označeném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně ze dne 16.9.2008, neboť toto pravomocné usnesení bylo následně zrušeno zprošťujícím rozsudkem, kterým bylo trestní řízení skončeno.
- 7 Ohledně peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobkyni nepřiměřenou délkou trestního řízení dospěl soud I. stupně k závěru, že celková délka řízení neodpovídala složitosti a právní či skutkové náročnosti projednávané věci. Byla způsobena zejména činností soudu. Došlo k prodlevám mezi jednotlivými hlavními líčeními, z nichž nejvýznamnější byla od 14.1.2010 do 24.11.2010, tj. 10 měsíců. Žalobkyně svým chováním celkovou délku řízení neovlivnila. Řízení tak trvalo nepřiměřeně dlouho, za což přiznal žalobkyni náhradu nemajetkové újmy, kterou určil soud I. stupně ve výši 50.000 Kč. Současně přiznal žalobkyni nárok na úrok z prodlení od 1.1.2014 do zaplacení v souladu s žalobním návrhem.
- 8 Soud I. stupně dále dospěl ohledně nároku žalobkyně na poskytnutí peněžité nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným stíháním k závěru, že žalobkyně tuto nemajetkovou újmu prokázala. Žalobkyně lékařskými zprávami doložila, že v důsledku vedení trestního stíhání došlo k výraznému zhoršení jejího psychického zdraví, kdy žalobkyně musela podstupovat dlouhodobou léčbu, která trvá dosud, neboť po skončení trestního stíhání se u žalobkyně [REDAKCE]. Z důvodu jejího trestního stíhání, kdy navíc byla stíhána společně s manželem, jí nebylo doporučeno podání žádosti o pěstounskou péči. Následky trestního stíhání žalobkyně byly umocněny i skutečností, že celá věc byla medializována a nepravomocné odsouzení bylo prezentováno i v hlavní zpravodajské relaci jedné televize. Soud I. stupně uzavřel, že v tomto případě není dostatečným zadostiučiněním

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nezákonným trestním stíháním omluva a konstatování porušení práva. Trestní stíhání bylo zahájeno z důvodu jednání žalobkyně, kterým chtěla upozornit na ohrožování zdraví malých dětí a chtěla zamezit dalšímu takovému jednání. Vnímala tak zahájení trestního stíhání jako velkou nespravedlnost. Soud I. stupně považoval za přiměřené peněžité odškodnění částku 150.000 Kč, a to s ohledem na okolnosti věci a závažné následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobkyně. Ve zbytku žalobou uplatněný nárok, tedy do částky 100.000 Kč, žalobu zamítl. Současně přiznal žalobkyni nárok na úrok z prodlení od 1.1.2014 do zaplacení v souladu s žalobním návrhem.

- 9 Žalobkyně dále požadovala náhradu majetkové škody ve výši 43.021 Kč. Jelikož vzala žalobkyně žalobu zpět do částky 9.316,90 Kč s odůvodněním, že se jednalo o nárok na náhradu cestovního, na který žalovaná uhradila částku 6.199,90 Kč a ve zbytku již žalobkyně na nároku netrvala, soud I. stupně řízení v tomto rozsahu částečně zastavil. Ohledně zbývající části, která představovala náhradu za ztrátu času, když žalobkyně čerpala dovolenou, aby mohla činit úkony v trestním řízení, soud I. stupně uzavřel, že žalobkyni nevznikla tvrzená majetková škoda, neboť za čerpanou dovolenou jí byla zaměstnavatelem uhrazena náhrada platu a žalobkyni tak nevznikla škoda v majetkové sféře (ušlý zisk).
- 10 Žalobkyně vzala zpět žalobu i ohledně náhrady škody představující náklady na obhajobu v trestním řízení ve výši 85.080 Kč, neboť žalovaná uhradila žalobkyni na tyto náklady částku 74.480 Kč a žalobkyně ve zbývající části na nároku netrvala. Soud I. stupně tak řízení částečně zastavil.
- 11 Nárok žalobkyně na náhradu majetkové škody ve výši 79.016 Kč vzniklý v důsledku nemožnosti se účastnit výběrového řízení na místo ředitelky, neshledal soud I. stupně důvodným. Žalobkyně neprokázala, že by tento konkurz nevyhrála z důvodu trestního stíhání, neboť se do takového konkurzu ani nepřihlásila. Jednalo se tak jen o spekulaci. Soud I. stupně neshledal důvodným ani nárok žalobkyně na majetkovou škodu ve výši 36.044 Kč představující náklady vynaložené v souvislosti s poškozeným zdravím, neboť žalobkyně neprokázala jejich příčinnou souvislost s nezákonným trestním stíháním.
- 12 O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, a přiznal jejich náhradu žalobkyni v plné výši ohledně nároku na nemajetnou újmu. Ohledně nároků na náklady obhajoby a cestovního přiznal jejich náhradu žalobkyni podle § 146 odst. 2 o.s.ř., neboť žalovaná plnila až po podání žaloby a uplynutí zákonné lhůty k plnění. Žalované pak přiznal soud I. stupně právo na náhradu nákladů řízení ohledně nároků, se kterými nebyla žalobkyně úspěšná, a to podle § 151 odst. 3 o.s.ř. v návaznosti na § 142 odst. 1 o.s.ř. Současně uložil každému z účastníků povinnost uhradit podle § 148 odst. 1 o.s.ř. státu polovinu nákladů na svědečné vynaložených rozpočtových prostředků.
- 13 Proti tomuto rozsudku do výroků II. a V. podala odvolání žalobkyně a do výroků I., III., VI. a VII. žalovaná.
- 14 Žalobkyně se v odvolání ztotožnila se závěrem soudu I. stupně o nepřiměřené délce řízení a náhrady za ni. Namítala však, že částka přiznaná jí jako nemajetková újma vzniklá v souvislosti s trestním stíháním je nepřiměřeně nízká. Postup soudu I. stupně nebyl správný, když přihlédl jen k rozhodnutím předloženým žalovanou. Tvrdila, že její případ nebylo možné posuzovat s jinou kauzou a při stanovení výše náhrady újmy tak vycházet z dřívějších rozhodnutí v jiné věci. Odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014 čj. I. ÚS 2551/13-1, neboť okolnosti případu, pro které byla Ústavním soudem ČR částka ve výši 312.000 Kč považována za zcela nepřijatelnou a nepřiměřeně nízkou s ohledem na způsobenou újmu, byly velice podobné okolnostem v její věci. Nesouhlasila s tvrzením žalované uvedeným v jejím odvolání, že výpovědi svědků byly založeny na tvrzeních převzatých od žalobkyně. Nesouhlasila ani s tím, že by její psychický stav nevykazoval výrazné

excesy od obvyklého chování trestně stíhaných osob. Rozporovala závěr soudu I. stupně, že jí nevznikla škoda za ztrátu času, když čerpala dovolenou na úkony činěné v trestním řízení namísto regenerace. Nesouhlasila ani se závěrem soud I. stupně, že jí nevznikla škoda z důvodu nemožnosti účastnit se konkurzu na ředitelku školky. Z důvodu probíhajícího trestního řízení nemohla podat ani přihlášku natož se ho zúčastnit. Při jednání soudu poukázala na skutečnost, že po odpadnutí překážky, tj. trestního stíhání, se jí podařilo projít výběrovým řízením a získat místo ředitelky. Uvedla, že veškeré důkazy předložené soudu I. stupně týkající se nákladů vynaložených v souvislosti se zdravotním stavem prokazují, že tyto náklady vznikly a sloužily ke zlepšení zdravotního stavu. Soud I. stupně k nim však náležitě nepřihlédl. Navrhla zrušení výroku II. a V. a potvrzení výroků I., III., VI. a VII.

- 15 Žalovaná ve svém odvolání namítala, že soud I. stupně ohledně nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení tuto pouze konstatuje, aniž by se blíže zabýval důvody prodlevy. Závěr soudu označila za nesprávný, neboť nelze délku řízení paušalizovat a je třeba vycházet z konkrétních okolností. Z odůvodnění soudu není zřejmé, jak dospěl soud I. stupně k závěru, že předmět trestního řízení nebyl složitý. Přiznání náhrady za nepřiměřenou délku řízení označila za nedůvodné a nesprávné. Nesouhlasila ani se závěrem, že by trestní stíhání souviselo s nemožností žalobkyně a jejího manžela získat dítě do pěstounské péče, když žalobkyně o toto ani nepožádala. Soud I. stupně dále pominul lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobkyně, podle nichž žalobkyně trpěla [REDAKCE] původem v práci a rodině již v době před zahájením trestního stíhání. Zpochybňovala výpovědi svědků, zejména jejího manžela a syna, týkající se zdravotního stavu žalobkyně a její možnosti uspět v konkurzu na ředitelku školky. Považovala je za spekulativní. Žalobkyně neprokázala, že její zdravotní stav by byl způsoben výhradně z důvodu trestního stíhání. Odmítala odpovědnost za informace poskytované o trestním řízení v médiích. Vyslovenou omluvu a konstatování porušení práva považovala za dostačující. Dále namítala, že v konečném rozsudku mělo být rozhodováno o zastavení řízení pro zpětvzetí jen ohledně částky 10.600 Kč, neboť o zastavení řízení do částky 80.671 Kč bylo již rozhodnuto 8.12.2015. Uložení povinnosti k úhradě částky 1.950 Kč státu považovala za formalismus a zbytečné zatěžování administrativy, neboť žalovaná je vázána stejnou rozpočtovou kapitolou jako označený soud. Nesouhlasila ani s výpočtem přiznané odměny za právní zastoupení s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby dne 8.12.2015. Navrhla změnu rozsudku ve výroku I. tak, že se řízení i do částky 200.000 Kč s příslušenstvím zastavuje, změnu výroku III. tak, že se řízení zastavuje jen do částky o níž nebylo rozhodnuto dne 8.12.2015, zrušení výroku VI. a změnu výroku VII.
- 16 Žalovaná dále ve vyjádření k odvolání žalobkyně uvedla, že žalobkyně v odvolání nijak netvrdí, v čem spočívá shoda jejího případu s v odvolání citovanými judikáty, relevantně nevysvětluje náhradu za ztrátu času ani náhradu požadovanou za škodu v kariérní oblasti. Navrhla potvrzení výroků napadených žalobkyní.
- 17 Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání v celém rozsahu napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že rozsudek soudu I. stupně je věcně správný a je způsobilý obstát v důvodech, na základě kterých soud I. stupně rozhodl, odvolání obou procesní stran proto odvolací soud neshledal důvodnými.
- 18 Soud I. stupně nebylo možné vytknout žádné zásadní pochybení, pro rozhodnutí ve věci si opatřil dostatek podkladů, a to i formou zjištění čerpaných ze všech žalobkyní navržených a v řízení provedených důkazů. Důkazy hodnotil správně postupem podle § 132 o.s.ř. a na základě zjištěného skutkového stavu věc právně hodnotil odpovídajícím způsobem v návaznosti na ustanovení zák.č. 82/1998 Sb. ve vztahu k povaze a rozsahu uplatněných nároků.

- 19 Odvolací soud mohl vyjít ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, jeho rozsah umožňoval ve věci rozhodnout.
- 20 Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně o splnění všech předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu podle ust. § 7 a § 13 zák.č. 82/1998 Sb., a to v podobě existence nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobkyně posléze zrušeného zprošťujícím rozhodnutím v trestním řízení, stejně jako nesprávného úředního postupu ve formě nepřiměřené délky trestního řízení. Splněny byly také podmínky pro přiznání peněžité formy zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle § 31a odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb.
- 21 Také Ústavní soud v žalobkyni poukazovaném nálezu sp.zn. I. ÚS 2551/13 zdůraznil míru negativního zásahu trestního řízení do soukromého a osobního života jednotlivce, který je pak citelnější o to více, je-li ve zprošťujícím rozhodnutí konstatováno, že se skutek nestal, případně nebyl trestným činem. Podle nálezu sp.zn. IV. ÚS 428/05 každé trestní stíhání představuje omezení souhrnu osobnostních práv obviněného. Samotným zproštěním obžaloby pak podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1891/2012 není obviněnému poskytnuta satisfakce za nemajetkovou újmu ani ve formě konstatování porušení jeho práva či práv.
- 22 Pokud se týká nároku na poskytnutí zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí, tedy za újmu vzniklou již jen zahájením a vedením trestního stíhání, odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně o tom, žalobkyně dostatečným způsobem prokázala rozsah zásahu a míru negativního vlivu trestního řízení do její osobnosti, pracovní, zdravotní a posléze, jak vypověděl i syn a manžel žalobkyně, rodinné sféry.
- 23 Na rozdíl od žalobkyně odvolací soud neměl za skutkově odůvodněný požadavek na přiznání z tohoto titulu částky vyšší než 150.000 Kč, která také odpovídá porovnávaným rozhodnutím (např. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. [redacted] přiznávající částku 130.000Kč, [redacted] přiznávající částku 60.000Kč, [redacted] přiznávající 100.000 Kč), a jimiž přiznané částky byly soudem I. stupně navýšeny na dvojnásobek. Tato částka v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 odpovídá také ekonomické realitě České republiky a poměrům v místě bydliště žalobkyně s ohledem na cenovou úroveň a výši průměrné mzdy. V této věci se také jednalo sice o řízení trestní, které však svým obsahem tzn. přezkoumáváním pravdivosti tvrzení a údajů sdělovaných žalobkyní, bylo srovnatelné spíše s přestupkovým řízením, žalobkyni nehrozila vysoká trestní sazba, řízení nebylo vedeno vazebně. Soudem I. stupně přiznané zadostiučinění ve výši 150.000 Kč tak odpovídá charakteru a povaze toho trestního řízení, byť negativní vliv byl umocněn tím, že bylo vedeno proti žalobkyni žijící v malém městě, tato výše pak není ani v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Žalobkyní uváděné rozhodnutí Ústavního soudu ČR nebylo k porovnání s její věcí vhodné, neboť postavení žalobkyně stíhané pro trestný čin pomluvy nebylo srovnatelné s postavením veřejně činné osoby-starostky, stíhané pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele a poškozování cizích práv.
- 24 Další tvrzení žalobkyně, jimiž odůvodňovala svůj požadavek na zvýšení odškodnění, již nemohla tvořit podklad pro takový způsob rozhodnutí. Žalovaná správně poukázala na to, že za medializaci případu nelze činit odpovědným stát, a to i s přihlédnutím k tomu, že tomuto škodnímu trestnímu řízení předcházelo jiné trestní řízení, které však bylo zahájeno na jaře 2008 z podnětu žalobkyně pro trestní čin pomluvy, z něhož měl být podezřelý zástupce ředitele pan P [redacted]. Na rozdíl od řízení žalobkyně však toto řízení skončilo odložením věci, zatímco žalobkyně na ukončení svého řízení, zahrnující i nepravomocné odsouzení, čekala 4,5 roku.
- 25 Soud I. stupně zohlednil ve prospěch žalobkyně všechny tvrzené skutečnosti o negativních vlivech do její osobní, pracovní i zdravotní sféry. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

současně neměl tato tvrzení, hlavně pokud se týká zdraví, za přenositelná do rozhodování o náhradě věcné škody, protože žalobkyně samostatný nárok na náhradu škody na zdraví podle občanského zákoníku mimo režim zák. č. 82/1998 Sb. neuplatnila. V takovém případě samozřejmě nelze jako součást takového nároku přiznávat ani náklady na léčení, mezi které se zahrnují i náklady na léky, eventuálně cesty k lékaři a podobně.

- 26 Pokud se týká náhrady škody za nepřiměřenou délku, odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně konstatuje, že z pohledu trestního řízení v takovéto víceméně bagatelní věci odpovídající spíše přestupkovému řízení, v němž se skutkově prokazuje v podstatě jenom pravdivost nějaké informace, a to zvláště za situace, kdy trestní řízení bylo zahájeno na základě nesprávného právního závěru zejména státního zástupce, a dále vedeno poté, co Krajský soud v Ostravě jednoznačně konstatoval, že nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně a předcházejících postupů je založena právě na nesprávném hodnocení skutkové podstaty trestného činu pomluvy, rozhodně nelze přisvědčit názoru žalované strany o tom, že délka řízení 4,5 roku není nepřiměřenou. V tomto směru proto soud I. stupně správně přiznal žalobkyni peněžité zadostiučinění ve výši 50.000 Kč na základě důvodů, s nimiž se odvolací soud zcela ztotožňuje.
- 27 Soud I. stupně se také správně vypořádal s nárokem na náhradu věcné škody, pokud dospěl k závěru o nesplnění všech předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu, a to především příčinné souvislosti a vznikem škody. Negativní vliv trestního stíhání i v pracovní oblasti pak byl zohledněn i při úvaze o přiznání peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu. V řízení přitom nebylo nepochybně prokázáno k jakému dni, do jaké konkrétní funkce a s jakými konkrétními výdělkovými poměry by se žalobkyně skutečně v konkrétním výběrovém řízení dostala. Na základě pouze hypotetické konstrukce nároku proto žalobkyni nemohl být nárok na náhradu věcné škody přiznan. To se týkalo i dalších nároků, které zůstaly po částečném zpětvzetí žaloby předmětem řízení (náhrada za ztrátu času, za dovolenou), neboť vznik škody podle hmotněprávních předpisů občanského práva v tomto směru prokázán nebyl.
- 28 K námitkám žalované o procesních vadách způsobených postupem soudu I. stupně lze uvést, že soud I. stupně po nepřipuštění částečné úpravy žaloby podáním z července 2016 rozhodoval o původním návrhu, do něhož bylo podstatným způsobem zasaženo až při jednání dne 8.12.2015. Odvolací soud po přezkoumání protokolu o jednání a způsobu rozhodnutí soudu I. stupně nemohl přisvědčit výtkám žalované.
- 29 Soud I. stupně po úvodu jednání, kdy byla žaloba částečně omezena v rozsahu plnění poskytnutého stranou žalovanou, reagoval procesně nepřesně, pokud konstatoval, že změna žaloby se připouští, ale v důsledku vlastně o žádném zpětvzetí nerozhodl, neučinil tak ani ke konci toho jednání, kde byla žaloba omezena o další částky, včetně uvedení tvrzení, že z toho titulu už ničeho ze strany žalující požadováno nebude. Jedná se o celkovou částku 13.717,90 Kč. Soud I. stupně tak správně řízení o této částce ukončil až zastavovacím výrokem III. přímo v rozsudku, přičemž ty částky, které soud I. stupně pojal do výroku svého rozsudku, odpovídají jak žalobnímu žádání, tak rozsahu v jakém bylo návrhu vyhověno a v jakém byla žaloba zamítnuta. Řízení bylo zastaveno i v rozsahu plnění poskytnutého již žalovanou.
- 30 Z těchto důvodů byl proto rozsudek ve výrocih o věci samé jako správný potvrzen podle § 219 o.s.ř.
- 31 Odvolací soud pak změnil rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 o.s.ř. pouze ve výroku o náhradě nákladů řízení státu, pokud se týká proplaceného svědeckého. Náhrada nákladů nebyla České republice přiznána, neboť se jedná o stejnou rozpočtovou kapitolu.
- 32 Stejně jako soud I. stupně i odvolací soud při nařízení odvolacího jednání přehlédl, že nebyl zaplacen soudní poplatek z odvolání. Osvobození od soudního poplatku v řízení o náhradu

škody proti státu podle § 11 odst. 1 písm. m) bylo od 30.9.2017 zrušeno novelou zákona o soudních poplatcích a to řízení jsou zpoplatněna. Podle položka 22 ve spojení s položkou 3 písm. a) sazebníku soudních poplatků činí soudní poplatek za odvolání 2.000 Kč. Odvolací soud proto využil možnosti dané ustanovením § 9 odst. 6 zák.č. 549/1991 Sb. a poplatkovou povinnost za odvolání žalující straně uložil v konečném rozhodnutí. Žalovaná je nadále od soudních poplatků jako stát osvobozena.

- 33 O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ani jedna strana nebyla se svým odvoláním úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání jen za podmínek ustanovení § 237 o.s.ř. do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 27. února 2018

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu